

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**Володимирська (Києво-
Вишгородська) Ікона Божої
Матері**

**Vladimir (Kyiv-Vyshhorod) Icon
of the Mother of God**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
kutash@unicorne.org

**«Перехрестився, чотки взяв.../ І за
Україну молитись/ Старий чернець
пошкандибав.» (Тараса Шевченка
«Чернець», де Кобзар уявляє похилі
літа Полковника Семена Палія у
Межигірському Монастирі в
Вишгороді)**

На 3 червня за григоріанським календарем (це – 21-го травня за юліанським) ми святкуємо чудотворну Ікону Божої Матері відому, як «Володимирська». Вона стала однією з найвідоміших православних Ікон. Мел Гібсон, відомий директор фільму «Страсті Христові» (“The Passion of the Christ”) навіть прийняв вирізку з неї, як логотип для своєї фірми продукції та

**“He crossed himself, his beads took
up.../ And then away, for Ukraine to
pray,/ The grizzled monk limped off”
(Taras Shevchenko’s “Chernets”,
imagining Polkovnyk Semen Paliy’s
latter years in the Mezhyhirs’kyu
Monastery at Vyshhorod)**

On June 3 on the Gregorian calendar (which is May 21 on the Julian) we celebrate the miracle-working Icon of the Mother of God commonly known as the “Vladimir Icon”. It has become one of the most famous of Orthodox Icons. A crop of it was even adopted by Mel Gibson, the renowned director of *The Passion of the Christ*, as the logo for his film production and distribution company Icon Productions

розповсюдження фільмів, Icon Productions LLC.

Ікону побожно приписують Св. Апостолу Луці який, як кажуть, написав її на дошці від столу, на якому їла Свята Родина. Коли Марія побачила її, вона, як кажуть, виклинула: «Від часу цього всі роди мене за блаженну вважатимуть! Благодать Сина Мого і моя будуть на цій Іконі». Каталог опису в Третьяковській галереї в Москві, де Ікона пробуває з 1930-го р. (з 1999-го р. в музейному залі в Свято-Миколаївській Церкві в Толмачах в галереї) пише: «Невідомий іконописець, початку 12-го століття ... Перша третину 12-го століття».

Ікона з роду, що називається «Ніжність» (по-грецьки «Елеуса» а на церковно-слов'янську «Уміленіє»), так як вона зображує інтимний зв'язок любові між Марією та її Сином. Ісус тулить Свою щічку до Своєї Матері, і огортає Своєю ручкою шию її. У вираз Марії – глибокий спокій та можна також бачити турботу про свою Дитину. Видно голу ногу Ісуса - нагадує це нам пророцтво з Книги Буття (3:15), де Бог каже спокуснику, Сатані: «Він (Син Жінки) зітре тобі голову, а ти будеш жалити Його в п'яту». Своїми цілющими Страстями, Господь руйнує владу диявола, але це пов'язане з невимовним стражданням, якого Марія розділяє зі своїм Сином Божественним.

Вірніше доповнити назву Ікони «Володимирська» словами «Київська-Вишгородська», тому що, незалежно від її походження, Ікону подарував Патріарх Константинопольський (швидше за все, Іван IX) в 1131-му р. Св. Мстиславу Володимировича I (сину відомого Великого Князя Київського Володимира Мономаха) Великого, який тоді був Великим Князем Київським (він також - одним з предків британської монархії). Ікона зберігалася у Монастирі Межигірському біля Вишгорода, північного передмістя Києва (назва

LLC.

The Icon is piously attributed to the Holy Apostle Luke who is said to have written it on the board of the table on which the Holy Family ate. When Mary saw it, she is said to have exclaimed: "Henceforth all generations shall call me blessed. The Grace of My Son and myself shall be upon this Icon". The catalogue description in the Tretyakov Gallery in Moscow where the Icon has remained since 1930 (as of 1999, in St. Nicholas' Hall Museum Church in Tolmachy in the Gallery) reads: "Unknown icon painter, early 12th century...First third of the 12th century".

The Icon is of the sort called "Tenderness" (in Greek "Eleousa" and in Church Slavonic "Umileniye"), since it portrays the intimate bonds of love between Mary and her Son. Jesus presses His cheek to his Mother's and curls His hand around her neck. Mary's expression is peaceful yet one may also see concern for her Child. Jesus' bare foot is seen – reminding us of the prophecy in Genesis 3:15 in which God tells the tempter, Satan: "He (the Woman's Son) will crush your head and you will strike His heel". By His life-giving Passion, the Lord destroys the power of the devil, yet this involves inexpressible suffering, which Mary shares with Her Divine Son.

It is more accurate to add the words "Kyiv-Vyshhorod" to the "Vladimir" title, for, whatever its origins, the Icon was given by the Patriarch of Constantinople (most likely John IX) in 1131 to St. Mstyslav I Volodymyrovych (son of the renowned Great Knyaz' of Kyiv, Volodymyr Monomakh) the Great, who was the Great Knyaz' of Kyiv at the time (he is also one of the ancestors of the British monarchy). The Icon was kept in the Mezhyhir'ya Monastery near Vyshhorod, a northern suburb of Kyiv (its name means "upstream of the city"), where the rulers of Kyiv resided, beginning

означає «вгору за течією від міста»), де проживали правителі Києва, починаючи від Св. Оьги. Монастир заснував Св. Михайло I, перший Митрополит Київський після Хрещення Київської Русі.

Брат Св. Мстислава, Юрій I Довгорукий, потім замінив його на престолі Києві. Кличка «Довгорукий», відноситься до амбітної вдачі Юрія, так як, хоча його батько, Володимир Мономах, надіслав його управляти землями на північний-схід від Києва - і він навіть вважається засновником Москви - він тим не менш жадав і престол Київський і двічі здобув його. Він царював там з вересня 1149 по квітень 1151, а потім з березня 1155 по травень 1157. В ході цього другого терміну Юрій дав землю навколо Монастиря, тобто Вишгород, своєму синові Св. Андрію Боголюбському і це ж Андрій і надав Монастирю його ім'я. Епітет «Боголюбський» походить від міста, якого він заснував на шляху на північ до Суздальських земель в 1155-му р. (так як він не любив Київ), носячи з собою дорогоцінну цю Ікону ([ось тут](#)).

Андрій примістив Ікону в місті Володимирі (який був названий на честь свого діда, Володимира Монромаха, - є такі, які кажуть, що воно був так назване таки в честь його діда прадіда, самого Св. Володимира Великого). Він побудував чудовий Успенський собор особливо для розміщення ікони, і саме з цим містом, цю ікону найчастіше асоціюють. Ікона залишалася у Володимирі до 1395-го р., коли відомий Тамерлан (постурецьки, Тимур-Аксак, тобто Тимур, від тюркського "Демір", що означає «залізо», Кривий), який мріяв про відновлення імперії Чингіс-хана, наступав на Москву. Побожна історія каже, що Великий Князь Московський, Василій Димитрієвич (сина Св. Димитрія Донського, який був першим московським князем, який відкрито дав

with St. Ol'ha. The Monastery had been founded by St. Michael I, the first Metropolitan of Kyiv after the Baptism of Kyivan Rus'.

St. Mstyslav's brother, Yuriy I Dovhoruky, later succeeded him on the throne of Kyiv. The nickname "Dovhoruky", i. e. "long-arms", refers to Yuriy's ambitious character, since, although his father, Volodymyr Monomakh, had sent him to govern the lands northeast of Kyiv - and he is even considered to be the founder of Moscow - he nonetheless coveted the throne of Kyiv and won it twice. He reigned there from September 1149 to April 1151 and then again from March 1155 to May 1157. During this second term Yuriy gave the land around the Monastery, Vyshhorod, to his son St. Andriy Boholyubs'ky and it was Andriy who gave the Monastery its name. The epithet "Boholyubs'ky" comes from a town he founded on his way north to Suzdal' in 1155 (since he did not like Kyiv), taking the precious Icon with him: ([click here](#)).

Andriy installed the Icon in the city of Vladimir (which was named after his grandfather, Volodymyr Monomakh - there are some who say it was so named after his grandfather's *great*-grandfather, St. Volodymyr the Great himself). He built the magnificent Dormition Cathedral especially to house the Icon, and it is with this city that the Icon is most commonly associated.

The Icon remained in Vladimir until 1395, when the renowned Tamerlane (in Turkish, Timur-Aksak, i.e. Timur, from Turkic "demir" which means "iron", the Lame), who dreamed of restoring the empire of Genghis Khan, was advancing upon Moscow. Pious history says the Great Knyaz' of Moscow, Vasyliy Dymytriyevych (son of St. Dymytriy of the Don, who was the first Moscow Knyaz' to openly challenge Mongol authority in the lands of Northern Rus'), prayed tearfully before the Icon, and

виклик владі монгольській на землях Північної Русі), зі сльозами молився перед Іконою, яку він перевіз до Москви для захисту міста. І Тимур, після сну, в якому велична Жінка на вершині великої гори наказала йому залишити місто в спокої, завернув свої війська і відійшов. Ікону потім повернули В Володимир, а в 1480-му р. її знову доставили в Москву для захисту міста від татарської навали, і вона залишилася там до цих пір.

Багато подій держави Росії відбулося в присутності Володимирської Ікони. Кажуть, що навіть Сталін, жорстокий диктатор-атеїст Радянського Союзу, звелів був з Іконою пролетіти навколо міста в 1941-му р. для захисту від наступаючих гітлерівських військ, а потім і дозволив (ретельно контрольоване) відродження Православ'я.

Ікона, звичайно, є, по суті, ні російською, ні українською, ні візантійською. Це Марія поручає нам свого Сина, і це Ісус поручає Себе і Свою Матір усьому світу. Ми всі запрошені в цей тісний зв'язок любові і спільних страждань - щоб ми могли ввійти також у вічну радість "життя майбутнього віку". Радість і перемога не приходять без любові та страждання. Та вони, однак, таки приходять!

Можливо, ми могли б завважити цю надію, в якій страждання і перемоги переплітаються між собою, у прекрасному вірші Тараса Шевченка «Чернець», якого написав на вигнанні, в якому він уявляє собі козака, полковника Семена Палія (який, будучи українським патріотом, трагічно знайшовся на стороні Петра I у Полтавській битві проти іншого українського патріота, Гетьмана Івана Мазепи) в його останніх роках, як чернець Межигірського Монастиря: «Перехрестився, чотки взяв.../ І за Україну молитись/ Старий чернець пошкандибав» ([ось тут](#)).

had it brought to Moscow to protect the city. And Tamerlane, dreaming that a majestic Woman on the top of a great mountain commanded him to leave the city alone, turned his armies around and departed. The Icon was eventually returned to Vladimir, but in 1480 it was again brought to Moscow for protection from Tatar invasion and it has remained there ever since.

Many state events of Russia have taken place in the presence of the Vladimir Icon. It is said that even Stalin, the cruel and atheistic dictator of the Soviet Union, had the Icon flown around the city in 1941, for protection against the advancing Nazi forces, and afterwards permitted the (carefully-controlled) re-emergence of Orthodox Christianity.

The Icon, of course, is, in its essence, neither Russian, nor Ukrainian, nor Byzantine. It is Mary sharing her Son with us, and it is Jesus, sharing Himself and His Mother with the world. We are all invited into this intimate relationship of love and shared suffering – so that we may enter also into the eternal joy of “the life of the age to come”. The joy and the victory do not come without love and suffering. They, are, however, coming!

Perhaps we can read some of this hope, in which suffering and victory are intertwined, in Taras Shevchenko's lovely poem “Chernets” (“The Monk”), written in exile, as he imagines the Kozak, Polkovnyk (Colonel) Semen Paliy (who, a Ukrainian patriot, had, tragically, found himself on the side of Tsar Peter I in the battle of Poltava against another Ukrainian patriot, Hetman Ivan Mazepa) in his latter years as a Monk of the Mezhyhir'ya Monastery: “He crossed himself, his beads took up.../ And then away, for Ukraine to pray,/ The grizzled monk limped off”. ([Here:– my translation](#)).

